

gens udlændingepolitik, nemlig at man igen og igen blæser spørgsmålet om, hvad en lille gruppe gør, op og dermed bidrager til en forståelse i befolkningen af, at udlændinge er lig med problemer.

Til gengæld gør man ikke noget ved de reelle problemer, f.eks. det reelle problem, at sagsbehandlingstiderne er eksploderet, eller det reelle problem, at overbelægningen er eksploderet. Det gør man ikke noget ved.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Et eller andet sted har jeg måske lidt svært ved at forstå, at det, at mange forlig på et område laves hen over midten, ses som blokpolitik. Blokpolitik ville da være, hvis man havde en eventuel borgerlig regering, der alene så til højre i salen og lavede et forlig med Dansk Folkeparti hver eneste gang, frem for at lave det hen over midten.

Vi synes, det er vigtigt, for også at gavne de mennesker, der kommer her til vores land som asylansøgere og har reel brug for hjælp, også at stoppe de kriminelle asylansøgere, hvor det er de få, der ødelægger det for de mange. Det bør alle partier da være interesserede i.

Vi synes, det er fint, man nu har lavet en opstramning, og vi glæder os over, at det er sket med opbakning fra bl.a. UNHCR, Røde Kors og Dansk Flygtningehjælp, netop fordi de jo mener, det er vigtigt også at stoppe, at de få ødelægger det for de mange.

Så vil jeg også gerne sige til hr. Søren Søndergaard, at der jo også her ligger netop det med at se på, om sagsbehandlingstiden kan effektiviseres; der er faktisk nedsat et analysearbejde, som netop skal se på den problemstilling, for det er vi selvfølgelig også interesseret i, så vi kan få givet en hurtig og god behandling af sagerne så hurtigt som muligt.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg kunne forstå på fru Pernille Blach Hansen, at et af de store mantraer i debatten nu skal være forsikringsssamfundet. Da jeg ikke ved, hvad det er, skal jeg ikke hidse mig videre op over det.

Men jeg kunne godt tænke mig at tage fat i en bemærkning, fru Pernille Blach Hansen også kom med, at det ville tilgodesede dem med de fleste penge. I et eller andet omfang er det selvfølgelig fuldstændig rigtigt. Men jeg spørger bare fru Pernille Blach Hansen, når vi nu taler om, at

politibetjentene begynder at skulle have aftaler: Jeg har dog aldrig været ude for, at nogen betragtede politibetjente som den økonomiske overklasse i Danmark.

Statsministeren siger, og det har han jo desværre ret i, at ting tager tid. Problemet på det her område er jo, at alle føler, at tingene har taget al for lang tid. Jeg hørte i morges i radioen, at Venstre måske var indstillet på at drøfte amternes fremtid og herunder jo også, hvem der skal tage sig af sygehusene. Det synes jeg var den bedste nyhed. Jeg er sikker på, at De Konservative deler min opfattelse.

Jeg vil gerne spørge fru Pernille Blach Hansen: Ville Socialdemokratiet være til at få i tale med hensyn til at drøfte de offentlige sygehuses fremtid i en problemstilling fremover?

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Til fru Mimi Jakobsen vil jeg gerne sige, at vi synes da bestemt ikke, at det gør det bedre, at også politibetjente, tilsyneladende i hvert fald, begynder at overveje private forsikringer. Vi synes, det er en glidebane, hvis vi ender med at have dækket det danske sundhedsvæsen med forsikringer for nogle grupper. Og så er der dem, der ikke kan få forsikringer, enten fordi de er dårlige liv, de er kronisk syge, eller også fordi de ikke har råd til at betale. Så synes vi virkelig, der er problemer.

Vi kan jo se, hvordan det går i England og USA i øjeblikket. Prisen på forsikringer stiger, for nu begynder folk jo at vil have penge, når de reelt bliver syge. Og det er den udvikling, vi er meget, meget bange for. For fakta er jo, at der ikke kommer én eneste ekstra læge og sygeplejerske ud af, at man forsikrer. Man hiver bare nogle penge væk, så de ikke mere fordeles efter, hvem der har behov, men fordeles efter, hvem der har polisen. Og det er det, vi er meget, meget nervøse for.

Vi synes faktisk, at det går den rigtige vej – sundhedsvæsenet. Vi synes også, at det går hurtigt på nogle områder. På andre områder ville vi gerne, at det gik endnu hurtigere endnu. Og derfor vil vi gerne skubbe på, og det er det, der er vores mål, det er at skubbe indsatsen videre, blive ved med det. Vi skal videre i den retning, vi allerede er. Det kan sagtens blive bedre, og det vil vi gerne være med til frem for bare at kaste det hele op og så sige: Så må dem, der kommer til først, komme først.